



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **M. S.**, narozen X
státní příslušník Pákistánské islámské republiky
t. č. neznámého pobytu
adresou pro doručování Příjímací středisko Praha-Ruzyně, Aviatická 1017/2,
Ruzyně, Praha 6
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem
sídlem Vlastina 602/23, Severní Předměstí, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 4. 5. 2024, č. j. OAM-571/LE-LE05-LE05-NV-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2024, č. j. OAM-571/LE-LE05-LE05-NV-2024, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátovi JUDr. Tomáši Tomšíčkovi se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky, a to na dobu do 24. 10. 2024.
2. Žalobce dne 27. 4. 2024 letecky přicestoval na území ČR. Při pobytové kontrole se prokázal cestovním dokladem Pákistánu znějícím na totožnost: C. A. G., narozen X, státní příslušnost Pákistán, s vízovým štítkem Španělska a dvěma přechodovými razítky letiště Barcelona. Bylo zjištěno, že doklad je pravý, ale byl neoprávněně pozměněn, opatřen padělkou přechodových razítek letiště Barcelona a vízového štítku Španělska a žalobce není jeho oprávněným držitelem. Žalobci byl proto odepřen vstup na území. Na to žalobce téhož dne podal v tranzitním prostoru Letiště Václava Havla žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce sdělil osobní údaje uvedené v záhlaví rozsudku, ale nepředložil žádný doklad totožnosti. Při lustraci v evidencích nebyl k osobě žalobce nalezen žádný záznam.
3. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že totožnost žalobce nebyla spolehlivě zjištěna, neboť se neprokázal dokladem totožnosti a ani lustrací v evidencích nebyly k jeho osobě zjištěny žádné informace. Věrohodnost údajů, které uvedl v čestném prohlášení, je snížena tím, že v ČR již vystupoval pod falešnou totožností a prokázal se pozměněným dokladem totožnosti. Pravdivost čestného prohlášení nebylo možné ověřit. Jsou tedy naplněny důvody pro nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), z níž plyne, že v tomto případě nemá při naplnění podmínek správní uvážení. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 A 6/2023-34, vyplývá, že podmínky § 73 odst. 3 písm. a) a b) zákona o azylu jsou splněny, pokud se žadatel prokázal neoprávněně pozměněným dokladem totožnosti znějícím na cizí jméno, jiný doklad totožnosti u sebe neměl a jeho totožnost byla zjištěna pouze z jeho vlastního prohlášení. Žalobce na území ČR vstoupil neoprávněně, bez cestovního dokladu, dokladu totožnosti, či víza, prokázal se cestovním dokladem znějícím na jinou totožnost a předložil padělek španělského víza. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co mu byl vstup na území odepřen. Z žalobcova účelového jednání je zřejmé, že ke vstupu na území ČR využije jakoukoliv možnost. Jeho totožnost navíc není spolehlivě zjištěna. Uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu by proto nebylo účinné. Nelze očekávat, že by žalobce upustil od záměru pokračovat v nelegální cestě a vstoupit na území jiného státu a respektoval uloženou povinnost zdržovat se v určeném pobytovém středisku nebo se osobně hlásit žalovanému. Žalovaný má za prokázané, že ke spolehlivému zjištění totožnosti žalobce, k němuž v současnosti činí kroky policejní orgán, je nezbytné omezit svobodu pohybu žalobce. Nevyplynuly žádné okolnosti, které by naznačovaly, že postup podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je v jeho případě vyloučen (§ 74 odst. 1 zákona o azylu). Dobu, po kterou se žalobci vstup na území nepovoluje, žalovaný stanovil s ohledem na možnost, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu bude posouzena jako zjevně nedůvodná, nebo bude řízení o ní zastaveno, a následnou délku řízení o žalobě a kasační stížnosti. Jelikož délka všech těchto řízení celkově převyšuje maximální dobu 180 dnů, po kterou lze vstup na území nepovolit, využil žalovaný tuto maximální dobu.

Obsah žaloby

4. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný podle něj dostatečně nezdůvodnil zajištění žalobce podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. V odůvodnění se věnoval spíše jinému důvodu. Délka doby, na kterou se žalobci vstup na území ČR nepovoluje, je nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná.
5. Důvod podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu nebyl dán, protože žalovaný k okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu identitu žalobce znal, protože žalobce mu veškeré své osobní údaje sdělil. Žalovaný s nimi nakládal jako s pravými. V obdobných případech žalovaný doklad totožnosti nevyžaduje a vychází z čestného prohlášení žadatele. Žalobce nemůže být veden v evidencích, protože nikdy dříve v Evropě nebyl. Není tedy zřejmé, proč žalovaný právě v případě žalobce rozhodl o nepovolení vstupu. Žalobce v tom spatřuje svévoli, tím spíše že žalovaný vyčerpávajícím způsobem nezdůvodnil, proč je v případě žalobce třeba vstup nepovolit právě podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu.
6. I pokud by byl tento důvod naplněn, je doba nepovolení vstupu nepřiměřeně dlouhá a odporuje udávanému účelu zajištění. Žalovaný zcela nesprávně počítá lhůtu pro rozhodnutí správního orgánu a soudu. Tento postup je chybný a nekoresponduje s účelem, pro který žalobci nebyl povolen vstup na území – spolehlivé zjištění jeho totožnosti. V odůvodnění chybí jakékoliv úvahy o krocích nezbytných k ověření jeho totožnosti. Žalovaný měl uvést odhady časové náročnosti jednotlivých kroků, které budou muset být za tímto účelem podniknuty. Pokud by za dobu trvání zajištění byla totožnost žalobce spolehlivě zjištěna, bude mu muset být vstup na území umožněn. To žalovaný zcela opomněl.
7. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak svědčí o tom, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce z jiného důvodu, než který je uveden ve výroku: buď proto, že se žalobce prokázal padělaným dokladem, nebo proto, že má za to, že by žalobce mohl být nebezpečím pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, případně by mohl mařit řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný uvedl, že žalobce se pokusil policii oklamat padělaným dokladem a že využije jakékoliv možnosti, aby vstoupil na území ČR a mohl pokračovat v cestě. Zřejmě tedy sledoval zájmy chráněné ustanoveními § 73 odst. 3 písm. b), c) a f). Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
8. Žalobce dále odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 53 A 2/2023-22, který se zabýval téměř identickou situací. Soud přitom shledal, že žalovaný pochybil, jestliže se nespokojil s čestným prohlášením, aniž vysvětlil proč, a jestliže délku odepření vstupu na území odůvodnil úvahami o délce řízení o mezinárodní ochraně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že mu v současné době není znám pobyt žalobce na území ČR. Má proto za to, že jsou dány důvody pro zastavení řízení o žalobě podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu. Odkázal na judikaturu NSS, podle níž je soud povinen při naplnění stanovených podmínek řízení zastavit. Tento postup má přednost před meritorním rozhodnutím o žalobě. Nelze-li zjistit místo pobytu žalobce, nemůže soud ani posoudit, zda je k projednání žaloby místně příslušný. K obsahu žaloby se žalovaný nevyjádřil, jelikož to vzhledem k uvedenému považoval za nadbytečné.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Z předávacího protokolu ze dne 29. 4. 2024, č. j. CPR-23791-8/ČJ-2024-930504, plyne, že dne 27. 4. 2024 žalobce přiletěl z Baku na Letiště Václava Havla a měl v úmyslu vstoupit na

území ČR. Vstup na území ČR mu byl odepřen. Ještě téhož dne žalobce v tranzitní prostoru mezinárodního letiště požádal o mezinárodní ochranu. Jeho totožnost byla ověřena na základě čestného prohlášení. Výsledek bezpečnostní prověrky v informačních systémech ČR i daktyloskopování v systému EUODAC byl negativní.

11. Výsledek šetření ze dne 27. 4. 2024 uvádí, že žalobce se po příletu prokázal cestovním dokladem Pákistánu znějícím na totožnost: Ch. A. G., narozen X, státní příslušnost Pákistán. Bylo zjištěno, že se jedná o pozměněný cestovní doklad. Z odborného vyjádření k pravosti cestovního dokladu plyne, že cestovní doklad byl neoprávněně pozměněn (byla odstraněna stránka s identifikačními údaji a nahrazena padělanou stránkou s novými údaji) a žalobce není jeho oprávněným držitelem. Vízový štítek Španělska a přechodová razítka letiště Barcelona jsou kompletní padělky.
12. Součástí správního spisu jsou dále čestné prohlášení a žádost o mezinárodní ochranu ze dne 27. 4. 2024 a čestné prohlášení o totožnosti ze dne 4. 5. 2024, v nichž žalobce shodně uvádí své osobní údaje tak, jak jsou uvedeny v záhlaví tohoto rozsudku.
13. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že zemi původu opustil kvůli tomu, že byl obviněn z rouhání poté, co prodal pozemek kamarádovi pro stavbu kostela. V důsledku toho se obává o svůj život.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 73 odst. 6 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi (srov. také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS). Soud ve věci v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodl bez jednání.
15. Žaloba je důvodná.
16. Úvodem soud uvádí, že navzdory argumentaci žalovaného neshledal důvod pro zastavení řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu.
17. Ustanovení § 33 písm. b) je součástí hlavy IV zákona o azylu, která nese název „Přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany soudem“. Tím, co se rozumí *rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany* se opakovaně zabývala judikatura NSS, která dospěla k závěru, že jde o ta rozhodnutí, která jako rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vymezuje zákon o azylu [v nyní účinném znění v § 2 odst. 1 písm. e)], tj. rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo 15a a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení, prodloužení nebo neprodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení včetně usnesení o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí nebo neodnětí azylu nebo doplňkové ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007-63, č. 1459/2008 Sb. NSS a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014-69, č. 3181/2015 Sb. NSS). Z uvedeného zákonného výčtu i ze závěrů rozsudku NSS č. j. 9 Aps 5/2007-63 vyplývá, že rozhodnutí o nepovolení vstupu na území podle § 73

zákona o azylu není rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany, a proto na něj § 33 písm. b) zákona o azylu nedopadá. Zastavit řízení, jak navrhl žalovaný, proto nelze.

18. Soud si je vědom, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 Azs 159/2015-49, NSS dospěl k opačnému závěru a řízení zastavil tak, jak v projednávané věci navrhl žalovaný. Tento rozsudek je nicméně zcela ojedinělý a jeho závěry nenásledoval ani týž senát NSS, který rozhodoval ve věci nepovolení vstupu na území jen o několik měsíců později (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 81/2015-63). Rozsudek č. j. 6 Azs 159/2015-49 byl též neúspěšně navržen k publikaci ve Sbírce rozhodnutí NSS. Z uvedených důvodů jej soud nepovažuje za přesvědčivý, a zejména jeho závěry nejsou souladné s ustálenou judikaturou správních soudů, a proto z jeho závěrů nevycházel.
19. Pokud jde o tvrzení žalovaného, že není-li znám pobyt žalobce, nemůže soud ani posoudit svou místní příslušnost, podotýká soud, že místně příslušným k projednání této žaloby nepochybně je, protože k řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o nepovolení vstupu na území je Krajský soud v Praze příslušný vždy (srov. § 73 odst. 6 zákona o azylu).
20. Protože soud neshledal důvod pro zastavení řízení, přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
21. Žalobce uplatnil tři žalobní body. Zaprvé zpochybňuje naplnění podmínek § 73 odst. 1 písm. a) zákona o azylu s tím, žalovaný nevysvětlil, proč právě v jeho případě nepostačovalo čestné prohlášení. Zadruhé napadá nepřiměřenost a nedostatečné odůvodnění délky doby, na níž se vstup na území nepovoluje. Zatřetí namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění nekoresponduje s výrokem a svědčí o tom, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce z jiného důvodu.
22. Podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. Při výkladu § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu lze vycházet z judikatury NSS k obdobnému důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Ta dovodila, že „[p]okud je žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn za účelem spolehlivého zjištění nebo ověření jeho totožnosti [§ 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], zajištění je možné pouze po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá, a délka zajištění musí být stanovena s ohledem na účel zajištění. **Z rozhodnutí musí být zřejmé, zda správní orgán činí nějaké kroky pro naplnění tohoto účelu zajištění.**“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 Azs 128/2016-44, č. 3493/2016 Sb. NSS; důraz přidán zdejším soudem). V tomto rozsudku NSS vytkl žalovanému, že „v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, které mohou vést k závěru, že byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z tohoto ustanovení plyne, že účelem zajištění musí být spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však neplyne, zda žalovaný bude dále činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti stěžovatele. Žalovaný se nezabýval čestným prohlášením o totožnosti stěžovatele, pouze konstatoval, že pro účely řízení o mezinárodní ochraně je nezbytné spolehlivé zjištění totožnosti.“ V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 8/2016-32, NSS dále uvedl, že „[m]á-li žalovaný k dispozici podklady, jež mohou být relevantní při zjišťování totožnosti stěžovatele, musí se jimi v odůvodnění rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona

o azylu (byť by tak učinil ve stručnosti) zabývat.“ V obou věcech NSS vycházel ze skutkového stavu, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu prokázal pouze čestným prohlášením.

24. Na tuto judikaturu navázal NSS v rozsudku ze dne 5. 4. 2019, č. j. 4 Azs 14/2019-33, v němž uvedl, že *„při posouzení, zda žalovaný dostál požadavkům vyplývajícím z právní úpravy a z uvedených rozhodnutí NSS, je třeba předně uvést, že ze zákona o azylu ani z výše citovaných rozhodnutí NSS nevyplývá povinnost žalovaného podrobně vysvětlit, jaké úkony hodlá ke zjištění či ověření cizincovy totožnosti podniknout“, a dále, že „žalovaný sice nijak nekonkretizoval, jaké úkony má na mysli či v jakém stádiu se zjišťování či ověření totožnosti stěžovatele nachází, nicméně i toto konstatování naplní v projednávané věci požadavek, že z rozhodnutí musí být zřejmé, zda správní orgán činí nějaké kroky pro naplnění tohoto účelu zajištění. Námitka, podle které měl žalovaný konkrétně uvést, jaké kroky hodlá podniknout, je tedy nedůvodná.“* (shodně srov. též rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Azs 42/2019-26).
25. Projednávaná věc se od případů řešených v rozsudku NSS č. j. 6 Azs 128/2016-44 nebo v rozsudku zdejšího soudu č. j. 53 A 2/2023-22, jehož závěrů se žalobce dovolává, podstatně liší.
26. Žalovaný se v projednávané věci, byť stručně, vyjádřil k věrohodnosti čestného prohlášení žalobce o jeho totožnosti. Konkrétně uvedl, že jeho věrohodnost je snížena tím, že žalobce vystupoval pod falešnou identitou a prokázal se pozměněným průkazem totožnosti. Uvedl také, že žalobce nepředložil jiný doklad totožnosti a žalovaný se jeho totožnost neúspěšně pokusil ověřit lustrací v evidencích. Toto odůvodnění je v souladu s judikaturou (srov. např. žalovaným citované usnesení NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Azs 128/2023-35) a svědčí o naplnění podmínek ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) – tj. nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žalobce a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017-89, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2017, č. j. 44 A 16/2017-41). Projednávaná věc není srovnatelná s případem řešeným v rozsudku č. j. 53 A 2/2023-22, v němž se žalovaný žalobcovým čestným prohlášením v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval a jeho existenci zcela opomněl.
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je též zřejmé, že jsou činěny kroky ke zjištění totožnosti žadatele, byť je žalovaný blíže nespecifikuje. Napadené rozhodnutí tedy vyhovuje požadavku, aby z něj bylo patrné, *zda* žalovaný bude činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti žadatele. Jelikož žalovaný není povinen specifikovat konkrétní kroky, konstatuje soud, že napadené rozhodnutí z hlediska požadavků citované judikatury, pokud jde o naplnění podmínek § 73 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, ob stojí. První žalobní bod je proto nedůvodný.
28. S ohledem na závěr, že nepovolení vstupu žalobci podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu je v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněno, soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti, která má být dána rozporem odůvodnění s výrokem napadeného rozhodnutí. Tomu, že žalovaný v souvislosti s hodnověrností žalobcova čestného prohlášení a možností využít zvláštní opatření zmiňuje, že se žalobce prokázal padělanými, respektive pozměněnými, doklady, soud nemá co vytknout. Skutečnost, že se žalovaný nerozhodl žalobci nepovolit vstup také podle § 73 odst. 3 písm. b) zákona o azylu, nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Že žalobce využije jakékoliv možnosti, aby vstoupil na území ČR a pokračoval ve své cestě, pak žalovaný uvádí pouze v souvislosti s nemožností uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a nikoliv jako důvod pro nepovolení vstupu samotné.

29. Soud se proto dále zabýval dostatečností odůvodnění délky doby nepovolení vstupu na území.
30. V rozsudku č. j. 6 Azs 128/2016-44 NSS uvedl: „Z důvodů uvedených ve vztahu k délce zajištění plyne, že žalovaný posuzoval délku zajištění pouze podle odhadované délky řízení o mezinárodní ochraně. Doba trvání zajištění přitom musí být přiměřená sledovanému cíli, pokud je žadatel zajištěn za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti, stanovení délky zajištění se musí odvíjet právě od tohoto sledovaného cíle. Žalovaný tím, že v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné kroky směřující k naplnění důvodu, pro který byl stěžovatel zajištěn, a tím, že odůvodnil celkovou dobu zajištění pouze s odkazem na délku trvání řízení o mezinárodní ochraně, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a to vadou takové intenzity, pro kterou mělo být rozhodnutí zrušeno.“
31. V projednávané věci se přitom odůvodnění délky doby nepovolení vstupu na území rovněž omezuje na odhad délky trvání řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a případná navazující řízení o žalobě a kasační stížnosti (srov. str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný při stanovení délky doby nepovolení vstupu skutečně vůbec nezohlednil důvod nepovolení vstupu, kterým je zjištění nebo ověření žalobcovy totožnosti. Právě od tohoto cíle, respektive od časové náročnosti k tomu směřujících úkonů (o nichž žalovaný deklaruje, že jsou činěny), se má délka této doby odvíjet. Protože ale žalovaný délku doby nepovolení vstupu na území odůvodnil zcela mimoběžně s jeho cílem, je třeba žalobci v souladu s citovaným rozsudkem NSS dát za pravdu, že napadené rozhodnutí je v této otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Druhý žalobní bod je tedy důvodný.

Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O vrácení věci žalovanému soud nerozhodl, neboť po jeho zrušení zde není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 10. 2012, *Buishvili proti České republice*, stížnost č. 30241/11).
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly.
34. Ustanovenému zástupci soud odměnu za zastupování a hotové výdaje nepřiznal (§ 35 odst. 10 s. ř. s.), neboť v řízení neučinil žádný úkon. Žalobce podal ještě před ustanovením zástupce projednatelnou žalobu, ve které uvedl, že byla sepsána v rámci poskytování bezplatné právní pomoci. K návrhu na ustanovení konkrétního zástupce žalobce dodal, že JUDr. Tomšíček je již seznámen s daným případem, což odpovídá informaci známé soudu z jeho činnosti, že advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol., s.r.o., IČO: 02476649, poskytuje bezplatné právní poradenství žadatelům o mezinárodní ochranu na základě smlouvy se žalovaným. Z těchto důvodů má soud za to, že zástupci nenáleží ani odměna a hotové výdaje za přípravu a převzetí věci.
35. Závěrem soud doplňuje, že si je vědom rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 205/2019-22, č. 3930/2019 Sb. NSS, podle kterého rozhodnutí o ustanovení zástupce nabývá právní moci dnem, kdy bylo doručeno jak zástupci, tak zastoupenému. V projednávané věci soud žalobci usnesení o ustanovení zástupce zaslal dne 24. 5. 2024 na adresu Přijímacího střediska

Praha-Ruzyně, kde měl žalobce hlášený pobyt a kterou v žalobě výslovně označil jako svou *doručovací adresu*. Soud v aplikaci České pošty, s. p. *Sledování zásilek* ověřil, že usnesení o ustanovení zástupce bylo žalobci dne 31. 5. 2024 uloženo na poště. Ačkoliv soud dosud neobdržel doručenkou ani mu nebyla písemnost vrácena, lze předpokládat, že usnesení bylo žalobci doručeno tzv. fikcí dne 10. 6. 2024. Žalobce ani jeho zástupce soudu žádnou změnu ohledně doručovací adresy nesdělili. Přestože tedy byl žalobce dne 24. 5. 2024 přemístěn do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, které dne 28. 5. 2024 svévolně opustil, vychází soud nadále z toho, že adresa Příjímacího střediska Praha-Ruzyně je žalobcovou adresou pro doručování (srov. § 45 odst. 2, § 46a odst. 2 a § 46b *a contrario* zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na § 73 odst. 7 zákona o azylu je soud povinen rozhodnout ve lhůtě 7 pracovních dnů od doručení správního spisu. Vzhledem k tomu, že tato lhůta končí dnešního dne, soud již déle nečekal na vrácení (doručenky k) písemnosti, již bylo žalobci zasláno ustanovení zástupce. S ohledem na skutečnost, že napadeným rozhodnutím byla omezena osobní svoboda žalobce, a s tím spojený požadavek na soudní přezkum v přiměřených lhůtách, dal soud přednost rozhodnutí v zákonné lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. června 2024

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce